

RENAȘTEREA

„Luați seama de voi și de toată turma întru care Duhul Sfânt v'a pus pe voi păstori.“

Fap. 20. v. 28.

ORGAN NAȚIONAL-BISERICESC SĂPTĂMÂNAL

Abonamentul: parohii cl. I 20.000 Lei parohii cl. III 15.000 Lei
cl. II 18.000 Lei particulari . . 15.000 Lei

Redactor: Prot. A. FAUR

Redacția și Administrația:
Cluj, Piața Malinovski Nr. 18.

„PRECUM ÎN CER...“

Gândurile însemnate în rândurile de față nu angajează decât pe subscriitorul lor. Ele sunt bune în măsura în care se armonizează până la stare de similitudine cu spiritul dogmei noastre ortodoxe. Geneza lor trebuie căutată în dragostea de pace și'n credința fermă că adevărurile Evangheliei sunt autentice ca formă și veșnice ca valoare.

De mult, la Oxford, acolo unde lumea vede mai bine, la Oxford, un bun creștin a inițiat și a pus temelii solide unei „Asociații a creștinilor din lumea întreagă“. Ca un ecou îndepărtat, la puțină vreme înaintea războiului, în alt colț de lume liniștită, la Stockholm, un preot alcătuia o „Asociație interconfesională pentru susținerea credinții creștine și ajutor mutual“ a lumii obidite de pricinile materiale sau mai ales rătăcite, din lipsa unor idealuri morale.

Pentru ca să se nască un astfel de gând de unire a creștinilor într'o asociație internațională, deasupra confesiunilor, a țărilor și chiar deasupra erarhiei stabilite dogmatic, trebuia ca litera evangheliei să găsească „vasul“ ales a unui suflător mărturisitor care să-i dea formă și viață.

Și gândul a prins primile rădăcini încă înaintea marelui măcel din anii trecuți.

Astăzi nu știm, ce s'a ales din strădaniile dela Oxford și dela Stockholm.

Știm însă că Sf. Evanghelie este una singură și îndemnul la „unirea credinții“, într' „una sfântă sobornicească și apostolică biserică“ este tot atât de imperios, pe măsură ce viața se desvoltă, depărtările dispar, zidurile cad, și frăția oameni-

lor care au început să se cunoască, se înfiripează.

*

La conferința păcii dela Paris asistăm la dispute titanice între diferende de spirit și metodă. Oamenii lumii vechi, cu oamenii lumii ce se vrea înnoită, se ciocnesc într' același sfânt inbold mărturisit pe măsura temperamentelor specifice, și năzuesc deopotrivă temeuri pentru pace. Pacea, astfel, a devenit un deziderat atât de imperios încât el se confundă cu însăși noțiunea vieții. Viața este dorința de pace și bunăstare, precum bunăstarea și pacea sunt atribuitele esențiale ale vieții. Alternativa păcii este războiul, precum alternativa vieții este moartea. Deci alternativa păcii este moartea.

Sefta de pace, de viață tihnită, de siguranță individuală și colectivă, de echilibru în distribuirea bunurilor universale, este așa de puternică în noi, încât n'ar fi de mirare dacă pentru ea, lumea care a supraviețuit marelui măcel, ar fi dispusă să-și irosească și ultimile picături de sânge și de energie, numai să o știe definitivă și veșnică.

Toți zidim cu gândul „veacul păcii“ și pontifii politici ai statelor biruitoare: cei trei, cei patru, cei cinci, sau câți vor mai fi, năzuesc cu aprigă putere isvorită din forță și speranță, zorile păcii.

Mi-amintesc de un venerabil bătrân, care-mi spunea zilele trecute: „Știți voi cei de azi, ce-i pacea? Hei! pe vremea mea, prin' 900, era pace. Era tot ce-ți dorea inima și mintea. Nici n'apucați bine să dorești ceva și gândul se împlinea adeva. Mintea trebuia să se ia bine la întrecere cu bunăstarea generală ca să nu fie depășită. Hei! tinere, eu am trăit „raiul pământesc“.

La Paris se pune, fără îndoială, multă strădanie ca să se zidească acest „rai pământesc“, în care mintea să se poată lua la întrecere cu bunăstarea și mulțumirea întregii colectivități umane. Ca și'n trecut mâna obosită de obida luptei, caută odihnă.

Biserica lui Hristos cunoaște însă alte legi și altă pace. Biserica lui Hristos cunoaște o pace fără tunuri și fără de bombe, fie ele și atomice. Biserica lui Hristos cunoaște temeiurile păcii veșnice în armonia duhului omenesc cu măreția și imensitatea adevărului veșnic, care este Hristos.

Biserica are dreptul, prin plenipotența spirituală și reală acordată ei de „Împăratul Iisus Hristos“, are dreptul și trebuie să fie prezentă la conferința păcii.

Biserica creștină fiind depozitarea unică a tainei păcii din sufletele tuturor oamenilor, este cea dintâi în drept să troneze peste toți delegații interesați dela conferință, deoarece ea nu apără un interes mărginit de patimă sau de momentele mediate, ci ea urzește și va urzi în veac pacea și mântuirea tuturor, deopotrivă.

Adevărurile ei sunt verificate de o istorie care numără 2000 de ani și girul care-l poate depune ea, este semnat de un înfricoșător și sublim mormânt a lui Hristos, cum și de inegalabila Lui Inviere.

Adevărurile ei sunt mai puternice decât argumentele forței și puterea ei este deasupra contingențelor.

„Împărăția lui Hristos“ este singura care trăiește de două mii de ani sporind în timp și desăvârșindu-se în veșnicie! La temelie ei stă un mormânt și-o înviere!

Cine se poate oare compara cu aceasta!

Creștinii de pretutindenea sunt și trebuie să rămână ce-

tățenii acestei împărății, mărturisind mormântul și învierea lui Dumnezeu, în gând și'n faptă.

Dincolo de confesiuni, de rituri, de granițe convenționale, dincolo de dispute, creștinii formează o familie, o singură familie creștină. Intinderea acestei familii este egală cu granițele lumii văzute, și prin duhul celor ce au fost, cu granițele infinitei lumi a nevăzutei.

Această familie a lui Hristos trebuie organizată lumește. Solia dela Oxford pentru o „Asociație Internațională a creștinilor“ și ideea dela Stockholm pentru o „Societate interconfesională a creștinilor“, o ridicăm și noi azi.

„Familia lui Hristos“ organizată temeinic ar face vizibilă împărăția lumească a Dumnezeului veșnic. Prin capii ei văzuți dar mai ales prin Duhul Sfânt, povățuitorul veșnic al celor aleși, „Familia lui Hristos“ ar putea impune miruirea acestei păci lumești cu duhul drept al spiritualității creștine. Prin această miruire creștină oamenii s'ar privi cu ochi noi umanizați de dragostea și spiritul creștin.

Prezența lui Dumnezeu ca ctitor al păcii ar fi salutară, prin adăugirea girului veșniciei faptelor noastre vremelnice.

Prin organizarea marelui „Familii a lui Hristos“ peste granițe, confesiuni sau rituri, creștinismul ar adauge la forța duhului său zale de lumească forță, cu care ar putea combate efectiv răul și zidi binele.

Și lumea nouă ce s'ar naște sub un astfel de augur ar fi lumea celor pașnici, mântuiți și îndestulați.

Ar fi plinirea dezideratului din rugăciunea domnească: „Precum în cer, așa și pe pământ...“

Părintele GHEDEON

REUNIUNILE DE FEMEI

Vedem adeseori în organul nostru de zidire sufletească scrise aceste cuvinte: „Organizați Reuniuni de femei” și trecem peste această poruncă cu multă ușurință, privindu-o de multeori ca o lozincă oarecare.

Că este așa ne-o dovedesc statisticile noastre bisericesti, cari ne mărturisesc despre lucrarea Reuniunilor de femei abia în câteva zeci de parohii din cuprinsul Eparhiei noastre, când ele ar trebui luate în ajutor în toate parohiile.

Mântuitorul Hristos a fost cel dintâi, care s'a apropiat de sufletul femeii, cunoscând câtă duioșie și bunătate se ascunde în sufletul femeilor vrednice și de aceea le-a privit cu aceeași dragoste ca și pe copiii cei nevinovați. Iar dragostea i-a fost răsplătită, căci între ucenicii săi erau nu numai bărbați, ci și femei. Ba încă în ceasul din urmă ele au fost acelea care l-au mângâiat de departe cu privirile, când sta răstignit pe cruce, părăsit de toți, chiar și de bărbații care îi făgăduiseră, că nu se vor lepăda de el până la mormânt. Singure Maria lui Cleopa, Maria Magdalena, Ioana, Salomia și alte câteva femei i-au alinat durerea cu lacrimile lor.

Femeea a avut apoi o mare parte de contribuție în răspândirea Evangheliei; ea a fost din capul locului o luptătoare plină de vrednicie. Dovadă marele număr al mucenițelor și al sfințelor, pe care le cinstește biserică.

Și astăzi biserica așteaptă mult dela femei, în strădania ei de înlăturarea urii și dușmăniei sălășluite în lume înăsprite prin urgia războiului și reintronarea dragostei, a bunei învoiri între oameni și readucerea între noi a obiceiurilor și purtărilor mai blânde.

De aceea nu trebuie să întârzie în nicio parohie înființarea Reuniunii de femei, care să fie împreună lucrătoare la desvoltarea și întărirea spiritului creștin ortodox în societate și să se înalțe prestigiul femeii și al familiei creștine.

Mijloacele cari se pot folosi pentru atingerea scopului fixat sunt multe.

În primul rând este cultivarea rugăciunii de toate zilele, participarea regulată la slujbele religioase și împărtășirea cu sfințele Taine.

Femeea trebuie să fie preoteasa focului sacru al iubirii familiare, soția și mama ideală, care se roagă pentru toți.

Față de copii, toată truda ei trebuie să fie să-i crească în frica de Dumnezeu.

Seara și dimineața casa femeii creștine se luminează de rugăciune și cântec, iar Duminică și în sărbători îi duce pe toți la biserică, unde ingenunchind mulțumește pentru binefacerile primite în decursul săptămânii.

După cum femeia Samarieneacă, atunci când a aflat, că la fântâna lui Iacob vorbise cu Mesia cel așteptat, alergă în cetate vestind tuturor bucuria cea mare, semănând printre ei credința în Mântuitorul, tot astfel orice femeie, orice mamă, care intră în biserică și află adevăratele porunci ale Domnului, aleargă întocmai ca semănătorul să-și arunce sămânța sa cea bună în ogorul fraged al inimii odraslelor sale.

Preotul ca îndrumător spiritual al Reuniunii va stărui ca femeile și mamele să samene numai sămânță bună, păzindu-se de neghina vorbelor celor rele.

Mamelor care au acest rușinos obicei, trebuie adus aminte, că fetița lor va ajunge și ea mamă și va drăcuși; că băiatul lor va ajunge soț și va sudui. Drept aceea să se fe-rească ca de foc de a semăna ele înșile sămânța păcatului.

Mai presus de toată învățătura, pilda vieții mamelor, adică purtarea lor către părinți și sócri, către bătrânii casei și către servitori va fi cea mai bună povățuire pentru copii, cum să se poarte la vreme față de ele, față cu vecinii, prietenii și streinii cu care vor veni în atingere.

Un alt obicei al unor mame, dăunător creșterii copiilor, este acela de a-și vărsa focul necazurilor asupra copiilor, bătându-i fără rost, socotind că pruncii trebuie crescuți cu frica bătailor.

Preotul trebuie să dovedească mamelor că sufletele cele mai tari se călesc nu în fierbințele bătailor, ci în căldura blândă a dragostei.

Căci nu e vorba numai de durere, ci lovirea pângărește și sufletul copilului, deprinzându-l a fi temător și mincinos. Când stai cu varga ridicată și-i zici: Ai făcut cutare sau cutare lucru? Spune că te iert; altfel... Nu vezi că spune și ce nu a făcut, numai să scape de usturime.

Apoi la frică se mai adaugă alte metehne: cine e fricos, urăște; cel chinuit va chinui mai târziu soția; dacă e fată când va ajunge mamă, își va chinui copiii, dar până atunci copilul, sălbătăcit prin bătaie, va bate și va chinui animalele mai slabe decât el.

Mamele vor fi îndrumate deci să ia seama, ca nu cu varga,

ci cu vorba și cu sfatul se îndrumează pruncii. De aceea orice cuvânt al lor să fie călăuzit cu băgare de seamă, căci cine seamănă neghină, neghină va culege.

Alte lucrări folositoare bisericii și binelui obștesc ce se se pot realiza în cadrul Reuniunilor de femei sunt: cultivarea carității creștine prin săvârșirea faptelor milii trupești și sufletești. Strângerea de ofrande și împărțirea de daruri, iconițe, cărți religioase pe seama celor săraci la sărbători mari și zile de bucurie.

Cercetarea și ajutorarea or-

fanilor, văduvelor, invalizilor, săracilor, leuzelor, bolnavilor din parohie.

Sprijinirea acțiunilor pentru convertirea sectarilor și aducerea la moralitate a femeilor pierdute.

Curățirea și înfrumșetarea sfintei biserici și procurarea de ornate, cărți, vase sfinte și alte obiecte necesare bisericii.

Iată atâtea motive binecuvântate cari trebuie să ne îndemne a înființa și a face să lucreze cu bun spor Reuniunile de femei, în toate parohiile noastre.

Pr. OLIMPIU T. BUCIN

APOSTOLUL DUMINECII

Să nu aducem zăticnire Evangheliei

I Corinteni 9, 2—13.

Cine se pregătește să spună adevărul, să se pregătească și de suferință. În toată vremea adevărul a supărat pe mincinoși, dreptatea pe cei nedrepti și bunătatea pe cei răi. Și cum în toată vremea lumea a fost plină de păcătoși, propovăduitorii virtuții au fost mereu prigoniți. Hristos Domnul a fost pironit pe cruce fiindcă a spus numai adevărul, a făcut numai dreptate și-a fost bun ca un Dumnezeu ce era. Dacă s'ar fi potrivit oamenilor, nimic rău nu i s'ar fi întâmplat. Dar fiindcă n'a fost mincinos, nedrept și rău ca ei, a fost dat morții, să nu le mai fie piedecă în cale. Murdăria din sufletul păcătosului e aruncată cu putere în fața celui curat, ca să pară lumii că și el e un păcătos de rând. Ba, de cele mai multe ori, celui drept și curat cu inima, i se atribue cele mai nerușinate fărădelegi, care cer grabnică și aspră pedepsire. Cele mai luminate gânduri, cele mai mângâitoare cuvinte și cele mai bune fapte sunt tălmăcite de-a-dreptul pe dos. Apostolii Domnului au fost cei dintâi următori ai lui Hristos, care s'au lovit de răutatea oamenilor păcătoși și neînțelegători. Au fost socotiți mincinoși, deși au spus numai adevărul. Pentru că în lumina acestui adevăr se vedeau minciunile lor. Au fost socotiți nedrepti, fiindcă lumina dreptății evanghelice scotea la iveală nedreptățile lor. Au fost socotiți imorali, fiindcă în adunările lor erau primiți deopotrivă bărbați și femei, tineri și bătrâni, de toate stările și de toate vrăstele. Și aceasta fiindcă judecau după legea vieții lor, nu după legea lui Hristos. De mâncău sau de beau, de erau veseli sau erau triști, totul era pricină de sminteală pentru cei răi. Unora ca acestora le răspunde apostolul Pavel, după legea lui Moisi ce spune: „Să nu legi gura bouului care treeră” și precizează că nu e vorba de boi aci, căci Dumnezeu nu poartă grijă de boi, ci de oameni. Prin urmare avem slobozenie dela Dumnezeu să mâncăm și să bem. Avem slobozenie să luăm cu noi în călătorie o soră femeie și avem dreptul să muncim ca să ne agonisim pâinea cea de toate zilele, spune

acelaș apostol. Dacă lucrăm în via Domnului, din via Domnului se cade să ne și hrănim, căci nimeni nu slugește la oaste cu hrana sa. Cine sădește vie mănâncă din roada ei și cine paște turmă din laptele turmei se hrănește. Așa e și după judecata omenească și după judecata dumnezeiască. Cine altfel judecă sau e ne-bun sau e de rea credință. Deci, „cel ce ară întru nădejde e dator să are; și cel ce treeră întru nădejdea că va să aibă parte de roada”. Dar de seamă cineva numai cele sufletești, are dreptul să secere cele trupești, cele de trebuință pentru a putea trăi. Dar de multe ori propovăduitorii Evangheliei Domnului nu se folosesc de acest drept, ca să nu aducă zăticnire Evangheliei. De dragul Evangheliei și din respect pentru Hristos Domnul, toate să cade să le răbdăm ca nu nouă să plăcem, ci lui Dumnezeu. Și totuși nu e așa. Mulți dintre cei ce se cred propovăduitori ai Evangheliei caută numai ale lor. Și lumea se smintește. Evanghelia tot dreaptă și sfântă rămâne pentru aceasta, iar Hristos tot Domn și Dumnezeu rămâne. Vina e toată a omului care lucrează împotriva Evangheliei și-a lui Hristos. Cine caută să se servească pe sine și nu pe Hristos, nu face parte din rândul propovăduitorilor Domnului și soarta lui e soarta lui Iuda trădătorul. Să nu confundăm Evanghelia cu cei ce-o propovăduiesc, căci în toată vremea s'au găsit proroci mai mult sau mai puțin mincinoși. Să nu confundăm Biserica cu slugitorii ei, căci slugitorii pot fi păcătoși, dar Biserica e sfântă.

Propovăduitorul Evangheliei Domnului și slugitorul Bisericii lui Hristos toate trebuie să le rabde, toate trebuie să le sufere ca să nu aducă zăticnire Evangheliei.

Pr. TEODOR CICEU

Toate lucrurile ține-le la oarecare distanță, numai sufletul apropie-l cât mai mult de Dumnezeu.

PREOCUPĂRI ACTUALE

Parcurgem o epocă de adânci frământări sociale. Lumea este absorbită de felurite gânduri, iar găsirea celui mai potrivit echilibru în convingerea socială, pentru colectivitate și individ, preocupă pe toți factorii cu răspundere ai așezămintelor omenești existente.

Ingroziiți de spectrul măcelului abia potolit, dar ale căruia reminiscențe se întrefes încă în jurul nostru la orice pas, așteptăm, aproape cu înfrigurare, limpezirea cugetelor și indicarea lămurită a unei căi mai luminoase spre viitor. Se fac prognosticuri de tot felul, — chiar și din locurile cele mai puțin indicate.

Unii primesc lucrarea de limpezire a faptelor numai pe plan material, la alții preponderază planuri pur ideologice, bazate pe raționamente, de multe ori dovedite sterile, — iar cei înclinați să ia în considerare doctrina vr'unui sistem care privește complexul cerințelor de ființă superioară a omului, se isbesc când de o concepție, când de alta.

În această cenfuzie de aserțiuni, ce concretizează vreri, se înstănuie planuri, se lansează lozinci și se vântură tot felul de idei.

Unii, folosind la maximum condițiile de viață actuale, sunt preocupați de acumularea a cât mai multor bunuri materiale. Și în această nesăbuință după îngrămădirea de bunuri, să exploatează fără milă cel lipsit de posibilități. Omul intră astfel în calculele de convingere socială numai ca element producător de venit și este apreciat numai în raport cu posibilitățile sale de a produce ceva palpabil, putând fi suprimat, fără nici o remușcare, atunci când aceste posibilități i s'au epuizat. Sleii de eforturi, sunt considerați drept balast economic, și în socotelile prezentului trecutul își pierde valoarea.

In astfel de împrejurări, conduita socială va fi impregnată de egoism și ură, lipsită de tot ceea ce înobilează demnitatea omenească; căci tot ce este condiționat de materie este superficial și variabil.

Alții se încurcă în raționamente întortochiate, trag concluzii nerealizabile sau, în cel mai bun caz, foarte anevoie ducătoare la scop. Și astfel trec pe alături cu realitatea, favorizând indirect răul social, pentru a cărui delăturare nu se intervine la timp și cu eficacitatea adecvată.

Ori care sistem ce neglijează entitatea omenească, conține dela început germenul răului care se dezvoltă paralel cu propagarea aceluia sistem. Este un rezultat la care să ajunge fără posibilitatea de a fi evitat. Acest adevăr țâșnește isbitor din toate conflictele sociale și a nu ține seama de el este egal cu a voi categoric răul.

Omul nu-și mai poate îndeplini rolul de cel mai chemat factor diriguitor al vieții spre mai bine dacă i se atrofiază însușirile de ființă superioară. Într-o asemenea stare, toate normele de viață impuse constituiesc nu un progres ci mai degrabă un dresaj, sub care se ascund instincte ce clocotesc și a căror izbucnire împinge fatal spre aprinderi sociale.

Doctrina a păcii și „bunei învoiri“ dintre oameni, Creștinismul, evaluează ființa omenească ca pe un complex de voință, sentimente și rațiune; — alcătuire din duh și materie. Normele lui au răsărit și crescut ca o necesitate biologică, cărora Mântuitorul Iisus Hristos le-a dat autoritatea dumnezească și le-a concretizat. Ele nu pot fi neglijate sau delăturate din preocupările celor ce caută un echilibru pentru o mai bună convingere socială.

Pr. D. CIUREA

Prăznuirea hramului Mănăstirii „Sf. Ioan Botezătorul“ din Alba-Iulia

Sub povârnișul Munților Apuseni, ce se coboară în costișe domoale, deasupra cetății istorice a Alba-Iuliei, în mijlocul grădinei bogate din „Valea Albinelor“, este așezată Mănăstirea „Sf. Ioan Botezătorul“.

Sub streășina acesteia, la umbra brazilor, își doarme somnul lin de vecinică odihnă, ctitorul de fericită pomenire Episcopul Ioan Stroia al Armatei.

În dorința de a se statornici de ziua hramului tradiția pelerinagiilor la Mănăstire, sub înțeleapta oblăduire a P. S. Sale Episcopului nostru iubit, Nicolae al Clujului și cu binevoitoarea participare a P. S. Sale Episcopul Armatei Dr. Partenie Ciopron, s'a inaugurat în acest an șirul pelerinagiilor.

Des de dimineață, de peste coline și văi se îndreaptă lume zorită la

serbare în grupuri, coloane, și procesiuni, cercul celor sosiți fiind tot mai larg.

Întâmpinați la poarta de soborul celor 25 preoți în frunte cu P. C. protopop-vicar Alex. Baba, printre rândurile mulțimei se strecoară în procesiune cei doi Inalți Ierarhi în mijlocul frumoasei grădini a Mănăstirii.

Sub razele soarelui, potolite de umbra norilor, la altarul frumos improvizat, se desfășoară sf. Liturghie arhierescă. Caldele înnuri de rugăciune aduse de Inalții Ierarhii și de clerul slujitor, împletite cu armonia desăvârșită a corului Bisericii centrale, de sub conducerea Diaconului I. C. Popescu, au străbătut până la lacrimi sufletele credincioșilor.

După sfânta Liturghie, soborul

preoțesc în frunte cu Inalții Ierarhi și urmați de poporul credincios, purcede în procesiune la mormântul ctitorului, bogat împodobit cu jerbe de flori, unde, într-o atmosferă de rețelegere, se desvăluște figura marelui Ierarh, pentru odihna căruia, în semn de cinstire a idealurilor, de care a fost însușit, se înalță printre brazii, ce-i străjuiesc osemintele, armonia troparelor, a cântărilor și a rugăciunii de deslegare.

Peasfințitul Episcop Nicolae în grajul vechilor cazanii, a mulțumit Bunului Dumnezeu, care în chip minunat cârmuind văzduhurile, ne-a dăruit o zi de aleasă prăznuire. În chip minunat a desvăluit însușirile marelui proroc Ioan Botezătorul, adânc smerit și credincios față de Dumnezeu, pe cât de necruțător și aspru era față de oamenii păcătoși, chiar dacă ei erau împărați.

Prin adâncimea credinței și râvna cu care își împlinea chemarea de ales slujitor al Domnului, ca și prin însuși gândul de a întemeia acest așezământ, fericitul Episcop Ioan s'a asemănat viețuirii marelui proroc.

P. S. Sa își exprimă bucuria de a vedea încheșat întregul neam românesc la această sărbătoare, dela Vlădică și Ministru până la opincă. Îndeamnă pe toți fiii neamului, să pășească cu încredere pe drumul bătut de veacuri a credinței străbune și a străduințelor românești.

Îndreptar Tipiconal

(Dela 18 până la 31 August 1946)

Dumineca a X-a după Rusalii.
(18 August 1946).

Vecernia de Sâmbătă seara. După începutul obișnuit la „Doamne strigat-am...“ cântăm 4 stihiri ale învierii dela glasul de rând I-ii din Octoih, cu 3 stihiri ale Praznicului și 3 stihiri ale Sfinților din Mineiu, apoi „Mărire... Și acum...“ Dogmatica glasului de rând.

La stihioavnă cântăm stihirile învierii din Octoih, iar „Mărire... Și acum...“ a Praznicului.

După „Tatăl nostru...“ cântăm troparul învierii, „Mărire...“ al Sfinților cu „Și acum...“ bogorodica Praznicului.

II. Utrenia de Duminecă dimineața. Începutul obișnuit, apoi „Dumnezeu este Domnul...“ cu troparele ca și seara și celelalte pentru Dumineca Cătavasiile de rând ale Adormirii, la cari după peasna a III-a cântăm condacul și icosul Praznicului cu condacul și sedelna Sfinților, apoi „Mărire... Și acum...“ sedelna Praznicului, iar după peasna a VI-a condacul și icosul învierii, urmând slujba neschimbat.

III. Sf. Liturghie. Fericirile învierii din Octoih pe 4, iar din Mineiu cele dela peasna a VI-a ale Praznicului pe 4. După vohod troparul învierii, al Praznicului, al Patronului și al Sfinților, apoi condacul învierii, al Patronului, Mărire al Sfinților, cu „Și acum...“ al Praznicului, iar de are biserica hramul Născătoarei sau al Mântuitorului, troparul și condacul Patronului nu se mai cântă.

Mult pilduitoarei cuvântări i-a urmat botezul credincioșilor prezenți, săvârșit de către ambii Inalți Ierarhi și slujirea tainei sfântului maslu de întregul sobor preoțesc, asupra mulțimii poporului, care cu sete alergase la rugăciune, cerând mila și ajutorul Bunului Dumnezeu.

După masa comună Inalții Ierarhi se despart de numerosul popor, iar P. S. Episcop Nicolae, cu vădită emoție se adresează cu următoarele cuvinte:

„La prețioasele cuvinte rostite de către P. C. protopop-vicar voiu răspunde cu cea mai scurtă cuvântare din viața mea pastorală de episcop:

— „Feliciti pe protopop că are asemenea preoți. Feliciti pe preoți, că au asemenea protopop. Feliciti Biserica, că are asemenea credincioși. Feliciti credincioșii, cari au o astfel de Biserică, cu asemenea cor. Și într'adins, ca în Evanghelie, am lăsat la sfârșit pe cel mai mare: Feliciti pe Majestatea Sa Regele Mihai I, că are asemenea supuși“. Ultimele cuvinte ale P. S. Sale au fost acoperite de furtunoasele aplauze ale întreg poporului, iar corul și întreaga asistență au intonat Imnul Regal.

Vecinică și mult cinstită să fie memoria fericitului ctitor Episcopul Dr. Ioan Stroia al Armatei și să fie bine primit prinosul de recunoștință a Inalților Ierarhi Nicolae și Partenie, a clerului și poporului, care a prilejuit această înălțătoare serbare.

Dumineca a XI-a după Rusalii.
(25 August 1946)

I. Vecernia de Sâmbătă seara. După obișnuita stihologie, la „Doamne strigat-am...“ punem 4 stihiri ale învierii din Octoih dela glasul de rând al II-lea, 6 stihiri ale sfinților din Mineiu cu „Mărire, al Sfântului...“ Și acum...“ Dogmatica glasului de rând.

La stihioavnă stihirile învierii din Octoih, „Mărire...“ a Sfântului, „Și acum...“ a Născătoarei corespunzătoare Măririi.

După „Tatăl nostru...“ troparul învierii, „Mărire...“ al Sfântului, „Și acum...“ bogorodica corespunzătoare.

II. Utrenia de Duminecă dimineața. Începutul cu celelalte ale Duminecii până la Cătavasi, cari se cântă ale Crucii cu sedelnele Mineiului după peasna a III-a, cu condacul și icosul Octoihului după peasna a VI-a, apoi condacul după rândulă împreună la înaltele stihirile învierii cu ale Mineiului.

III. Sf. Liturghie. Fericirile învierii împreună cu ale Mineiului dela peasna a VI-a, iar după vohod troparul învierii, al hramului, „Mărire...“ al Sfinților, apoi condacul învierii, „Mărire...“ condacul Mineiului, „Și acum...“ condacul hramului.

Tăierea capului Sf. Ioan Botezătorul.
(Joi în 29 August 1946).

Rânduiala de Utrenie a acestei sărbători cu ținere și post se urmează întru toate după indicațiile Mineiului, fiind la rând Cătavasiile Crucii, iar la Sf. Liturghie cântăm fericirile cu stihirile arătate în Mineiu.

Prof. Dr. V. PETRĂȘCU

Rugăciune pentru pocăință

Stăpâne, Doamne Atotputernice și Făcătorul a toate, Părintele îndurătorilor și Dumnezeu milii. Căci ce ai zidit pe om din pământ și l-ai arătat după chipul și asemănarea Ta, ca și prin el să se slăvească pe pământ mare cuviință numelui tău și care fiind căzut prin călcarea poruncii tale, l-ai zidit iarăși a doua oară spre mai bine prin Hristosul tău și l-ai suit în ceruri: Îți mulțumesc că ai înmulțit spre mine slava Ta și nu m'ai dat vrășmașilor mei, cari caută să mă tragă cu totul jos, nici nu m'ai lăsat să pier întru fărădelegile mele. Deci acum mult milostive și iubitorule de oameni Doamne, căci ce nu voiești moartea păcătoșului, ci aștepti întoarcerea lui, ca să-l primești; celce ridici pe oamenii cei căzuți și tămăduiești pe cei zdrobiți, întoarce-mă și pe mine la pocăință și căzut fiind, mă ridică și zdrobit fiind, mă vindecă! Adu-ți aminte de îndurările tale și de bunătatea ta cea vecinică și fără de margini și uită fărădelegile mele cele nenumărate pe cari le am săvârșit cu gândul, cuvântul și cu fapta. Impărătește Tu întru mine, Bunule și iubitorule de oameni Doamne. Prin negrăita ta bunătate, dă-mi curățirea inimii, pază gurii, îndreptare faptelor, cuget smerit, pace gândurilor, liniște puterilor mele sufletești, bucurie duhovnicească, dragoste curată, îndelungă răbdare, bunătate, blândețe, credință nefățarnică și înfrânare prea cuprinzătoare și mă umple de roadele tuturor bunătăților cu darul Preasfântului tău Duh (rug. cat. 17).

Nădejdea tuturor marginilor pământului și al celor ce sunt departe, apucă arma și pavăza și te scoală întru ajutorul meu! Scoate sabia și stai împotriva celor ce mă prigonesc!

Cearță duhurile cele necurate și ele alungă dela fața mea, a nepriceputului. Să se depărteze dela gândul meu duhul urăciunii și al doririi de rău, duhul zavistiei și al vicleniei, duhul îngrozirii și al leneviei, duhul mândriei și al ori căruia fel de răutate; să mi se lumineze sufletul și trupul și duhul meu cu lumina cunoștinței tale celei dumnezeiești (rug. cat. 5).

Stăpâne Hristoase Dumnezeule, căci ce cu patimile tale ai vindecat patimile mele și cu ranele tale ai tămăduit ranele mele, dăruiește-mi lacrimi de umilință celui ce mult ți-am greșit. Imprumută trupului meu din mireasma corpului tău celui din viață făcător și îndulcește sufletul meu cu cinstit sângele tău, de amărăciunea cu care ne-a adăpat protivnicul. Înaltă către Tine mintea mea cea târâtă jos și mă ridică din prăpastia pieririi! Că nu am pocăință, nu am umilință, nu am lacrimi de mângâiere, cari întorc pe fiii la moștenirea lor! Inegurat sunt la minte de patimile lumești, nu pot căuta spre tine la durere nici nu mă pot încălzi cu lacrimile dragostei celei către tine. Dar Stăpâne Doamne Iisuse Hristoase, vistieria bunătăților dăruiește-mi pocăință desăvârșită și înviește iarăși în mine chipului tău! (rug. cat. 19).

Doamne, Doamne al meu, acopere-mă cu milostivirea ta și nu mă părăsi pe mine păcătoșul, necuratul și nevrednicul robul tău! Că tu Doamne ești sprijinitorul meu și întru tine este lauda mea totdeauna și Ție slavă înălțăm: Tatălui și Fiului și Sfântului Duh, acum și pururea și în vecii vecilor. Amin (rug. cat. 12).

Smeritul slujitor — CÂMPIAN

BIBLIOGRAFIE

CALEA CĂTRE PREOȚIE. Studiu de psihologie religioasă — de Preot Nicodim Belea, duhovnicul Academiei teologice „Andreiane”. Sibiu 1946. Pag. 36.

După o scurtă introducere studiul acesta al Părintelui Nic. Belea, pe care l-am citit cu mult interes și cu plăcere, ne înfățișează următoarele puncte ale problemei:

1. „Mulți chemați.” 2. „Puțini aleși”: a) Vocația și b) Convertirea. 3. Caracterul educativ al învățământului teologic. 4. În umbra Capelei. 5. Intre teologie și preoție.

Pe marginea problemei recrutării și pregătirii clerului tânăr s'ar putea spune lucruri îngrijorătoare.

Am dinainte Anuarul unei școli teologice superioare: Statistica dela sfârșit ne arată matematic, în cifre, că nu unul ci mai multe protopopiate nu au dat anul trecut niciun student în teologie, iar altele abia se prezintă câte cu unul — sau doi. Și e cazul unei școli cu situație excepțională.

Să ne punem întrebarea de ce nu avem afluență spre școlile teologice?

Întrebarea e ușor de pus dar răspunsul comportă constatări care pot să producă supărări.

Sunt „puțini chemați” spre porțile teologiilor și aleși sunt și mai puțini — pentru că, vorba Părintelui Nicodim: „Tinerii caută ranguri, iar părinții li sfătuiesc spre slujbe bănoase.” (pag. 7).

Ori, orientarea tânărului spre o

slujbă, spre o misiune, trebuie să fie făcută pe temeiul Vocației și nu din alte considerente.

Părintele Nicodim conturează limpede caracterele vocației preoțești. Poate planul studiului nu i-a îngăduit să stăruiască mai pe larg asupra acestei chestiuni — deși nu ar fi săvârșit un păcat. Și cum Sfinția Sa se află în situația favorabilă, ca duhovnic al unei școli teologice, putea să recurgă mai puțin la informațiile „teoretice” ale Sellmair-ilor — și prin observații verificate personal să ne aducă date și mai prețioase în această chestiune unghiulară a recrutării clerului tânăr.

Il știm un pasionat observator și avem convingerea că odată va putea utiliza materialul adunat spre lămurirea problemei formării clerului prin învățământul teologic — al cărui „caracter educativ” — ar fi bine să fie dublat și de „un caracter convertitor la Hristos”. Am întâlnit în viață „teologi învățați, luminați” dar prea puțin ai lui Hristos. Chiar mai puțin învățat fiind, dar dăruindu-și toată viața lui Hristos ești de mai mult folos Bisericii și credincioșilor ei, dar adânc știind și din cărți... Și așa studiul Părintelui Nicodim te invită la multe ispitiri în Calea către Preoție. Ne place să credem că acest studiu este numai un prolog pentru ceea ce Sfinția Sa va putea să ne dea și pentru „Preoție” și pentru „Teologie.”

Prot. Fl. M.

INFORMAȚIUNI

Fapte cari vorbesc. Cu toată greutatea zilelor pe cari le trăim, avem bucuria din când în când, de a încreta pe răbojul vremii și fapte așa de mult grăitoare, ca și cele de mai jos.

Parohia Gilău a primit înainte cu câteva zile, o donație de 20.000 lei, din partea Domnului General Titus Gârbea din București. Înainte cu un an când mândra noastră armată se întorcea de pe front încărcată de glorie, comuna Gilău a avut cinstea de a găzdui câteva zile pe Domnul General Titus Gârbea și unitatea comandată de Domnia Sa. Dumnezeu i-a dat frumosul gând de a aniversa un an dela găzduirea sa în Gilău și a cunoștinței făcute cu Românii de aici, trimițând acest dar pentru modesta lor biserică, precum și o scrisoare plină de înțeleasă dragoste pentru noi. Îi mulțumim pentru darul făcut bisericii noastre și pentru frumoasa amintire ce ne păstrează,

asigurându-l de cele mai alese sentimente ce i le purtăm.

† **Traian Teotelecan.** La 15 Iulie a. c. parohia Gilău a avut durerea de a-și pierde pe unul dintre episcopii săi, fie iertatul Traian Teotelecan. Om de o cinste și vrednicie exemplară în toată viața sa, a fost așezat la locul de vecinică odihnă, plâns de familie, rudeni și credincioșii parohiei pe care a slujit-o cu credință. Neprimind preotul nostru din loc, să i-se plătească pentru slujba prohodului săvârșit, cei doi fii ai repausatului Dl. Iosif Teotelecan inginer în Brașov și dl. Ionel Teotelecan inginer în Sibiu, au dăruit pe seama parohiei Gilău suma de una sută mii lei, ca răscumpărare a prohodului tatălui lor.

Dumnezeu să odihnească cu dreptii Săi pe în veci neuitatul tată și să răsplătească cum se cuvine fapta celor doi vrednici fii ai săi.

PARTEA OFICIALĂ

Nr. 4378/1946.

Comunicat

„Asociațiunea pentru literatura română și cultura poporului român” din Sibiu, cu mari sacrificii a făcut să repara după un an de întrerupere revista „Transilvania”.

Cunoscând cu toții rolul pe care l-a avut Asociațiunea și revista editată de ea, în trecutul neamului nostru, apreciind munca și sacrificiile ce se depun pentru editarea ei, o recomandăm călduros pentru a fi abonată pe seama bibliotecilor tractuale și a parohiilor mai înstărite.

Dela protopopiate așteptăm răspunsul până la data de 10 Sept. a. c. pentru ca astfel întocmind tabloul să-l putem trimite Asociațiunii la Sibiu, de unde se va expedia revista. Cluj, la 7 August 1946.

NICOLAE Const. Hașcău
Episcop secretar eparhial

Nr. 294/1946.

CONCURS

Pentru parohia de cl. II a, Gârboș-Dejului, protopopiatul Dej, se publică concurs cu termen de 15 zile dela publicarea în „Renașterea”.

Venitele în legătură cu acest post sunt:

1. Salar dela stat potrivit calificăției.

2. Locuință corespunzătoare și dependințe în curs de edificare pe grădina parohială.

3. Sesiune parohială în întindere de 10 jug. 1172 st. arător și pășune, inclusive cimitirul.

4. Stolele îndatinate în parohie și satorite de consiliul parohial în ședința din 14 Iulie a. c.

5. Dela fiecare familie una zi de lucru cu palma (și una merță de cucuruz sfărmat drept bir cum a fost din bătrâni).

6. Lemne de foc din pădurea „nezoșilor”, 2 părți.

Concurenții își vor înainta în termen cererea timbrată cu anexele necesare acestui oficiu protopopesc și cu avizul acestuia se vor putea prezenta în parohie pentru a face cunoștință cu credincioșii.

Dej, la 17 Iulie 1946.
Consiliul parohial în înțelegere cu Oficiul protopopesc.

Protopop Z. Man
Nr. 4530/1946. Aprobât.

Cluj, din ședința Consiliului Eparhial dela 1 Aug. 1946.

NICOLAE Const. Hașcău
Episcop secretar eparhial

Nr. 31/1946 par.

CONCURS

Se publică concurs pentru ocuparea postului de cântăreț bisericesc din parohia Luduș, protopopiatul Luduș, cu termen de 30 zile dela prima publicare în „Renașterea”.

Beneficiile împreunate cu acest post sunt:

1. Salar dela stat.
2. Sesiune cantorală 8 jug.
3. Venitele stolare obicinuite în parohie.

4. Consiliul parohial se va îngriji să-i pună la dispoziție locuință în natură.

În candidare vor fi admiși numai absolvenții ai școlii de cântăreți.

Candidații își vor înainta cererea cu documentele oficiului parohial ort. rom. din Luduș și se vor prezenta în parohie în vreo Duminecă sau sârbătoare pentru a cânta la strană. Luduș, din ședința consiliului parohial din 14 Iulie 1946.

Președinte: Secretar:
Protopop R. Popa Ioan Hagău

Nr. 273/1946 prot.

Văzut: R. Popa, protopop.

Nr. 4533/1946. Aprobât.

Din ședința Consiliului Eparhial finută la 1 Aug. 1946.

NICOLAE Const. Hașcău
Episcop secretar eparhial

Nr. 4517/1946.

CONCURS

Publicăm concurs pentru ocuparea postului de pădurar la pădurea din Făget a Episcopiei ort. rom. din Cluj. Pădurarul va primi un salariu de 100.000 Lei și un metru lemne de foc în pădure.

Cei ce doresc să fie angajați își vor înainta în 30 zile dela publicarea acestui concurs în „Renașterea”, cererea cu următoarele acte:

1. Certificat de absolvire a cel puțin 4 clase primare.

2. Acte doveditoare despre situația militară.

3. Certificat de bună purtare.

4. Acte despre situația materială.

5. Certificat dela cazierul judiciar.

6. Certificat medical.

Cererea cu actele se va depune în termen la Consiliul Eparhial, Str. Malinovski 18.

Cluj, din ședința Consiliului Eparhial dela 1 Aug. 1946.

NICOLAE Const. Hașcău
Episcop secretar eparhial

Tipografia Eparhiei ortodoxe române, Cluj